

сакралното и профанното. Табуирането в отношението и присъствието на човека в сметището, на боклука е ограничавало перманентната връзка на сакралното в човешкото битие с профанното, което се е разпростирало върху територията на сметището. Оттук вече (явно или дискретно) сметището, боклукът са били семиотичен потенциал с опасно и високо напрежение за ценностно-нормативната мрежа на всекидневната битност на социума и индивида, особено когато нещо от сметището и боклука трябва да се „възвърне“, реанимира, възкреси отново и обратно за живота на живите хора. Това на свой ред символично е означавало, че нещо, вече попаднало в царството на хаоса, инобитието, мрака, мърсотията, зловонната смрад, непонятната и стихийната нецелесъобразност, т. е. на „другия“, табуиран и одиозен свят, което официално се е декорирано с негативни семиотично-семантични регламентации, е трябвало да бъде отново възведено във власт, в право на живот и на давление върху условията и отношенията в исторически-социалните и културалните реалности на „този свят“, на света, който е бил дамгосан с подруга аксиално-прескриптивна характеристика, имал е много различно и пределно „хуманизирано“ функционално предназначение и за социалното цяло, и за включените в него хора.

Очевидно в подобни (плашещи и шокиращи със своята семиотично-семантична натовареност) „преходи от онзи към този свят“ немалка роля са изиграли и продължават да играят разнообразните митологични, прото-, актуализирани или модифицирани религиозни и социални стереотипи, традиции, предразсъдъци, а така също и целият исторически спотаен или актуално витаещ дух на всекидневната култура. Именно те са ограничавали възвръщането и дори табуирането на реанимацията на вече отишлото си някога и непотребно вещно-предметно богатство към нова употреба, към „втори живот“ и т. н. На тази основа боклукът и сметището вече естествено стават исторически значими и дискретни семиотични показатели за динамиката, посоката, ритъма, противоречивостта, обратите, зигзазите на социалните процеси, явления и отделните жизнени съдби на хората. Защото тяхното (на боклука и сметището) „производство“ и „консумиране“ е стабилен белег за специфичната дистанция на хората от потребното, валидизираното, целесъобразното и пр. в